

Het Boek Daniël - Nummer honderdzesennegentig

Profetische parallellen en goddelijke teleurstelling: de openbarende reis van Gods volk van de laatste dagen in Openbaring 10

Jeff Pippenger
2024-04-27

In het tiende hoofdstuk van Openbaring, waar de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel wordt voorgesteld, werd Johannes, als een symbool van Gods volk in de laatste dagen, vooraf meegedeeld dat er in de geschiedenis die hij symbolisch vertegenwoordigde, een teleurstelling zou zijn; en die teleurstelling was het onderdeel van de geschiedenis van de eerste en de tweede engel dat voor het begrip van de Millerieten verzegeld was geweest, teneinde hun geloof op de proef te stellen.

En de stem die ik uit de hemel had gehoord, sprak opnieuw tot mij en zei: Ga heen, neem het boekje dat geopend is in de hand van de engel die op de zee en op de aarde staat. En ik ging naar de engel en zei tot hem: Geef mij het boekje. En hij zei tot mij: Neem het en eet het op; en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. Openbaring 10:8–10.

In vers tien vertegenwoordigt Johannes de geschiedenis vanaf 11 augustus 1840, toen de machtige engel neerdaalde met een boekje in zijn hand, tot aan de Grote Teleurstelling op 22 oktober 1844. Voordat hij die geschiedenis symbolisch voorstelt, wordt hem door „de stem die” hij „uit de hemel hoorde” meegedeeld dat, wanneer hij het boekje eet, „het uw buik bitter zal maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing.” De bittere teleurstelling was datgene waardoor het geloof van de Millerieten op de proef werd gesteld, en het was niet het beste voor hen om van die teleurstelling te weten voordat zij kwam; maar Johannes vertegenwoordigt het volk van de laatste dagen, dat geacht wordt de feiten te kennen die verbonden zijn met de afbakening van gebeurtenissen, welke de geschiedenis vormen van de boodschap van de eerste en de tweede engel.

Die heilige geschiedenis wijst uit dat er een beproeving over het volk van de laatste dagen zou worden gebracht, en dat het een beproeving zou zijn die berustte op iets wat zij vóór die beproeving beter niet konden begrijpen; toch was het niet dezelfde ervaring als die van de Millerieten, hoewel zij volkomen overeenkwam met de afbakening van de gebeurtenissen zoals voorgesteld door de eerste en de tweede engel, want de zeven donderslagen vertegenwoordigen eveneens „toekomstige gebeurtenissen die in hun orde zullen worden geopenbaard.”

Hoewel van Gods volk in de laatste dagen werd verlangd de fundamentele geschiedenis van de Millerieten te kennen, zou het dezelfde afbakening van gebeurtenissen vervullen als de Millerieten; maar wat de Millerieten op de proef stelde, en wat het voor hen het beste was niet van tevoren te weten, zou een andere beproeving zijn, teweeggebracht door een element dat verzegeld was

gebleven tot de tijd aangebroken was voor de Leeuw uit de stam van Juda om de Openbaring van Jezus Christus te ontzegelen, hetgeen plaatsvindt in de verborgen geschiedenis van vers veertig van Daniël elf.

Wat verzegeld werd, was bedoeld om Gods volk van de laatste dagen te beproeven, en de beproeving zou samenvallen met de wegmarkering waarop de Millerieten werden beproefd; want zowel in de eerste vervulling in de geschiedenis van de Millerieten als in de laatste vervulling van de laatste dagen waren de zeven donderslagen „een afbakening van gebeurtenissen” „die in hun volgorde zouden worden onthuld.”

Wat grotendeels niet is onderkend, is dat zoals Johannes de geschiedenis vertegenwoordigt van de nederdaling van Christus met het kleine boek op 11 augustus 1840 tot aan de Grote Teleurstelling van 22 oktober 1844, diezelfde geschiedenis ook werd voorgesteld door de nederdaling van de tweede engel op 19 april 1844. De eerste teleurstelling kan worden begrepen als de teleurstelling van Johannes, die, nadat hij op 11 augustus 1840 het kleine boek had gegeten, op 19 april 1844 teleurstelling ondervond. Toen die teleurstelling intrad, daalde de tweede engel neer met een „geschrift” in zijn hand.

‘Een andere machtige engel werd opgedragen naar de aarde neer te dalen. Jezus legde een geschrift in zijn hand, en toen hij op de aarde kwam, riep hij: “Babylon is gevallen, is gevallen.” Toen zag ik dat de teleurgestelden opnieuw hun ogen naar de hemel opsloegen en met geloof en hoop uitzagen naar de verschijning van hun Heer. Maar velen schenen in een wezenloze toestand te blijven, als sliepen zij; toch kon ik op hun gelaat de sporen van diepe droefheid zien. De teleurgestelden zagen uit de Schriften dat zij zich in de vertoef tijd bevonden en dat zij geduldig de vervulling van het gezicht moesten afwachten. Hetzelfde bewijs dat hen ertoe had gebracht in 1843 naar hun Heer uit te zien, bracht hen ertoe Hem in 1844 te verwachten. Toch zag ik dat de meerderheid niet die kracht bezat die hun geloof in 1843 had gekenmerkt. Hun teleurstelling had hun geloof verzwakt.’ Early Writings, 247.

De Milleritische geschiedenis die Johannes in hoofdstuk tien vertegenwoordigt, is de geschiedenis van zowel de eerste als ook de tweede engel. De nederdaling van de eerste engel met een boodschap en de nederdaling van de tweede engel met een boodschap markeren het begin van respectieve geschiedenissen die beide in teleurstelling eindigden, hoewel Johannes meer rechtstreeks de gehele geschiedenis van beide engelen illustreert. Zelfs na 22 oktober 1844, toen de derde engel met een boodschap kwam, levert de teleurstelling van de opstand van 1863 een derde getuige van een periode die met een boodschap begint en in teleurstelling eindigt.

De eerste teleurstelling van de beweging van de derde engel op 18 juli 2020 was het parallel van de eerste teleurstelling van de Millerieten. Een waarheid werd verzegeld, zoals de waarheid van 1844 werd verzegeld doordat de Heer Zijn hand hield over een vergissing in sommige van de cijfers, die de eerste teleurstelling van de Millerieten teweegbracht. Toen de vergissing daarna werd begrepen, was de vergissing ontsloten, daar de Leeuw uit de stam van Juda Zijn hand had weggenomen. De vergissing van 18 juli 2020 werd veroorzaakt door de weigering te erkennen dat Zijn hand was opgeheven op 22 oktober 1844, toen Hij verklaarde dat „de tijd niet meer zou zijn.”

Of het nu ging om de Filadelfische beweging van de eerste teleurstelling van de eerste engel, of om de eerste teleurstelling van de Laodiceïsche beweging van de derde engel, Zijn hand vertegenwoordigt de wegmarkering. Op 19 april 1844 en op 18 juli 2020 bracht de teleurstelling een tijd van verstrooiing teweeg. Degenen die hetzij op 11 augustus 1840, hetzij op 11 september 2001 waren vergaderd, werden verstrooid, en daarna begon Christus Zijn volk voor de tweede maal te vergaderen.

Hij had vanaf 11 september 2001 een volk vergaderd; want, zoals voorgesteld door de doop van Christus, is het op het moment dat het goddelijke symbool neerdaalt dat Hij begint Zijn discipelen te vergaderen, niet eerder. Vervolgens vergadert Christus, na een verstrooiing, Zijn volk een tweede maal. Christus vergaderde Zijn discipelen vanaf Zijn doop, en na de door het kruis teweeggebrachte verstrooiing begon Hij Zijn discipelen een tweede maal te vergaderen. Het profetische feit van een tweede vergadering, die in juli 2023 begon, maakte deel uit van wat op 18 juli 2020 verzegeld was, hoewel het duidelijk een element was van de geschiedenis van de Millerieten.

In vers veertig van Daniël elf verrees het beest uit de bodemloze put en doodde in 2020 beide horens van het beest der aarde. In juli 2023 begon de Heer Zijn volk der laatste dagen ten tweeden male te vergaderen. Het proces van vergaderen wordt voorgesteld binnen de heilige Milleritische geschiedenis, en in die geschiedenis zijn er twee historische getuigenissen van het ten tweeden male vergaderen van Zijn volk. Het vergaderingsproces is een profetisch element dat tot juli 2023 verzegeld was. Het werk van het ten tweeden male vergaderen van Zijn volk wordt vervuld tijdens de geschiedenis van de Oekraïense Oorlog, vlak vóór de tweede verkiezing van de achtste president, die uit de zeven is.

Op 11 augustus 1840 verzamelde de Heer de Milleritische beweging, en Hij markeerde die samenkomst door de invoering van de kaart van 1843, die in mei 1842 werd gepubliceerd. De kaart vertegenwoordigde de fundamentele boodschap, want Hij legde toen het fundament van de Milleritische tempel. De nederdaling van de engel van Openbaring hoofdstuk tien, op 11 augustus 1840, loopt parallel met de doop van Christus, die onder andere het begin markeerde van Christus' keuze van Zijn discipelen.

‘Met de roeping van Johannes en Andreas en Simon, van Filippus en Nathanaël, begon de grondlegging van de christelijke kerk. Johannes wees twee van zijn discipelen op Christus. Vervolgens vond een van hen, Andreas, zijn broer en riep hem tot de Heiland. Daarna werd Filippus geroepen, en hij ging Nathanaël zoeken.’ The Desire of Ages, 141.

Het werk van William Miller vanaf de tijd van het einde in 1798 tot 11 augustus 1840 vertegenwoordigde het werk van Johannes de Doper; maar toen de engel van Openbaring 10 neerdaalde, zoals getypeerd door de nederdaling van de Heilige Geest bij de doop van Christus, “vergaderde” de Heer Zijn fundamentele discipelen. Deze twee getuigen identificeren dat Christus Zijn volk van de laatste dagen op 11 september 2001 vergaderde, toen de engel van Openbaring hoofdstuk achttien neerdaalde; maar evenals bij de Millerieten moesten zij beproefd worden door een element van de zeven donderslagen die verzegeld waren geweest, en vervolgens zou de Heer

Zijn volk een tweede maal vergaderen.

De tweede verzameling van Gods volk in de laatste dagen begon in de geschiedenis die wordt voorgesteld aan het uiterste einde van vers elf van hoofdstuk elf van Daniël, vlak vóór Poetins overwinning op Oekraïne, en vlak vóór vers twaalf, waar het profetische getuigenis van Rusland en van Poetin eindigt. Daniël hoofdstuk elf, vers elf, stemt daarom overeen met Openbaring hoofdstuk elf, vers elf, want daar worden de twee getuigen weer tot leven gebracht.

In de heilige Milleritische geschiedenis begon de Heer Zijn volk een tweede maal te verzamelen na de teleurstelling van 19 april 1844, en wat door de Heer werd gebruikt om Zijn volk in die tijd te verzamelen, was het besef dat zij de vertoef tijd van de gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs hoofdstuk vijftieng, en ook Habakuk hoofdstuk twee, vervulden. Opdat de Millerieten hun toestand zouden herkennen en terugkeren, moesten zij zichzelf erkennen als voorgesteld binnen Gods profetisch Woord. Zij moesten zien dat zij Gods volk waren, in tegenstelling tot hen die beweerden Zijn volk te zijn. Terwijl Hij Zijn teleurgestelde volk verzamelde, gaf Hij een illustratie van de banier die voor de heidenvolken wordt opgeheven, en benadrukte aldus het onderscheid tussen Zijn oprechte maar teleurgestelde volk en Zijn slechts belijdende volk.

En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die zal staan als een banier der volken; naar Hem zullen de heidenen vragen; en Zijn rust zal heerlijk zijn. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere opnieuw, ten tweeden male, Zijn hand zal uitstrekken om de overgeblevenen van Zijn volk, die overgebleven zullen zijn, vrij te kopen uit Assyrië, en uit Egypte, en uit Pathros, en uit Kusch, en uit Elam, en uit Sinear, en uit Hamath, en uit de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en Hij zal de verdrevenen van Israëel verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen uit de vier hoeken der aarde. Jesaja 11:10–12.

Wanneer de profeet Jeremia hen vertegenwoordigt die op 19 april 1844 teleurgesteld werden, gaf hij te kennen dat hij zich niet langer vereenzelvigde met „de vergadering der spotters”, die de mislukte voorspelling van 1843 gebruikten als bewijs dat degenen die door Jeremia werden voorgesteld, valse profeten waren.

Ik heb niet gezeten in de vergadering der spotters, noch mij verheugd; ik zat alleen vanwege uw hand, want Gij hebt mij met verontwaardiging vervuld. Jeremia 15:17.

De „vergadering der spotters” had hen die door Jeremia werden vertegenwoordigd, uitgeworpen.

“Velen werden vervolgd door hun ongelovige broeders. Om hun positie in de kerk te behouden, stemden sommigen erin toe te zwijgen met betrekking tot hun hoop; maar anderen voelden dat hun trouw aan God hun verbood de waarheden die Hij hun had toevertrouwd aldus te verbergen. Niet weinigen werden van de gemeenschap van de kerk afgesneden om geen andere reden dan dat zij hun geloof in de komst van Christus uitspraken. Zeer kostbaar voor hen die deze beproeving van hun geloof droegen, waren de woorden van de profeet: ‘Uw broeders die u haten, die u uitwerpen om Mijns Naams wil, zeiden: Laat de HEERE verheerlijkt worden; maar Hij zal verschijnen tot uw vreugde, en zij zullen beschaamd worden.’ Jesaja 66:5.” The Great Controversy, 372.

Wanneer de Heere een banier opricht voor de heidenvolken, zal dit geschieden wanneer Hij voor de tweede maal Zijn hand uitstrekt om het overblijfsel van Zijn volk, dat zijn de verdrevenen van Israël, te verzamelen. Zij zijn degenen die niet langer in de „vergadering der spotters” zitten.

De „wortel van Isaï” is een symbool van twee bloedlijnen, één uit het judaïsme gecombineerd met een bloedlijn van buiten het judaïsme, en vertegenwoordigt niet alleen de bloedlijn van Jezus, maar is ook een symbool van de verbinding van Goddelijkheid met menselijkheid, want het vaandel dat wordt opgericht vertegenwoordigt een volk dat voor eeuwig is verzegeld in de toestand en ervaring van de verbinding van Goddelijkheid met menselijkheid, hetgeen ook in vers tien van Daniël hoofdstuk elf wordt voorgesteld door het symbool van de „vesting”. In vers tien wordt de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend afgeleid uit het profetische verstaan van de vesting, die het hoofd is. In de geschiedenis van vers elf en de Oekraïense Oorlog strekt de Heer voor de tweede maal Zijn hand uit om de verstotenen te vergaderen die teleurgesteld zijn geweest.

Daarom hebben wij, met het getuigenis van Daniël elf als structuur, de indringing van het pausdom in de profetische geschiedenis geïdentificeerd, vlak vóór de zondagwet. Wij hebben het werk gezien van de Republikeinse hoorn, voorgesteld door Trump, wanneer hij de achtste wordt die uit de zeven is, en begint met het werk van het verenigen van kerk en staat. Wij hebben de lijn van de afvallige hoorn van het protestantisme, zoals voorgesteld door de Makkabeeën. In dezelfde geschiedenis die door die verzen wordt voorgesteld, passen wij de lijn van de zeven donderslagen toe, die ook de lijn is van de gelijkenis van de tien maagden, waarbij wij zowel de ervaring van de honderd vierenveertigduizend identificeren alsook de lijn van de drie engelen die het werk van de ware protestantse hoorn schetst. Een van de gebeurtenissen voor de ware protestantse hoorn in die geschiedenis is de tweede vergadering.

De tweede vergadering vond plaats in de geschiedenis van de boodschap van de tweede engel, en zij vond eveneens plaats in de geschiedenis van de derde engel van 1844 tot 1863, waarmee uit de Milleritische geschiedenis twee getuigen worden gevestigd van de Heer die voor de tweede maal Zijn hand uitstrekt om Zijn verstrooide kudde te vergaderen.

‘Op 23 september toonde de Heer mij dat Hij voor de tweede maal Zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk terug te winnen, en dat de inspanningen in deze tijd van inzameling verdubbeld moesten worden. In de verstrooiing werd Israël geslagen en verscheurd, maar nu, in de tijd van inzameling, zal God Zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden de pogingen om de waarheid te verbreiden slechts weinig uitwerking, brachten zij weinig of niets tot stand; maar in de inzameling, wanneer God Zijn hand heeft uitgestrekt om Zijn volk te verzamelen, zullen de inspanningen om de waarheid te verbreiden het beoogde uitwerksel hebben. Allen behoren eensgezind en ijverig te zijn in het werk. Ik zag dat het verkeerd was wanneer iemand zich beriep op de verstrooiing om voorbeelden te ontlenu die ons nu, in de inzameling, zouden moeten leiden; want indien God nu niet méér voor ons zou doen dan Hij toen deed, zou Israël nooit worden verzameld.’ Early Writings, 74.

In het aanhangsel bij *Early Writings* verklaart Zuster White de zojuist aangehaalde opmerking:

„3. De opvatting dat de Heer ‘Zijn hand ten tweeden male had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk terug te winnen’, op bladzijde 74, heeft uitsluitend betrekking op de eenheid en kracht die eens bestonden onder hen die uitzagen naar Christus, en op het feit dat Hij begonnen was Zijn volk opnieuw te verenigen en op te richten.” Early Writings, 86.

De heilige geschiedenis van de zeven donderslagen, die de periode van 11 augustus 1840 tot en met 22 oktober 1844 vertegenwoordigde, was een voorafbeelding van de heilige geschiedenis van 22 oktober 1844 tot aan de opstand van 1863. Regel op regel vormde de eerste geschiedenis een illustratie van wijze maagden, en de tweede lijn verschaft een illustratie van dwaze maagden. Beide geschiedenissen begonnen toen een engel neerdaalde met een boodschap die gegeten moest worden. De komst van de engel in beide geschiedenissen zette een beproevingsproces in gang dat een verstrooiing teweegbracht, en tegen 1849 werd aan Zuster White getoond dat de Heere opnieuw Zijn hand voor de tweede maal uitstak, ditmaal om hen te vergaderen die op 22 oktober 1844 verstrooid waren.

Zij waren verstrooid door de Grote Teleurstelling, zoals de wijzen op 19 april 1844 verstrooid waren door hun eerste teleurstelling. De tweede vergaring wees uit dat de Heer „Zijn volk opnieuw was begonnen te verenigen en op te richten.” Bij de tweede vergaring omvat het werk van de Heer het oprichten van een banier die onderling verenigd is in de boodschap, en waarvan de menselijkheid verenigd is met Zijn Goddelijkheid. Het doel van de banier is Gods andere kudde uit Babylon uit te roepen, hetgeen tot stand wordt gebracht doordat mannen en vrouwen de banier zien.

De banier is het leger van hen die hun menselijkheid hebben verenigd met de goddelijkheid van Christus in de tijd van de beproeving van de zondagwet. Zo duidt de tweede inzameling aan dat de „wortel van Isai” verhoogd zal worden, dragende de tweevoudige profetische symboliek van Ruth, een heidin die door de banier wordt ingezameld doordat zij met Boaz wordt verbonden, een symbool van de honderd vierenveertigduizend, en tevens een symbool van de Verlosser, die de prijs voor Ruth betaalde en haar naaste bloedverwant was. In de incarnatie van Christus’ goddelijke natuur met het gevallen vlees van de menselijke natuur werd Hij onze naaste bloedverwant. De banier die wordt opgeheven, zijn zij die door de boodschap verenigd zijn, die het werk van het verbinden van hun menselijkheid met Christus’ goddelijkheid voltooiën voorafgaand aan de zondagwet.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

De waardering voor de Bijbel neemt toe naarmate men hem bestudeert. Welke kant de onderzoeker zich ook wendt, hij zal de oneindige wijsheid en liefde van God geopenbaard zien.

“De betekenis van de Joodse bedeling wordt nog niet ten volle begrepen. Waarheden, wijd en diepgaand, worden in haar ritensymbolen voorgesteld als in een schaduw. Het evangelie is de sleutel die haar verborgenheden ontsluit. Door kennis van het verlossingsplan worden haar waarheden voor het verstand geopend. Het is ons voorrecht deze wonderbare thema’s veel meer te verstaan dan wij doen. Wij behoren de diepe dingen Gods te begrijpen. Engelen

begeren in te zien in de waarheden die geopenbaard worden aan het volk dat met verbrijzelde harten het woord van God onderzoekt en bidt om grotere lengten en breedten en diepten en hoogten van de kennis die Hij alleen geven kan.”

“Naarmate wij het einde van de geschiedenis van deze wereld naderen, vragen de profetieën die betrekking hebben op de laatste dagen in het bijzonder om onze studie. Het laatste boek van de geschriften van het Nieuwe Testament is vol van waarheden die wij moeten begrijpen. Satan heeft de gedachten van velen verblind, zodat zij dankbaar zijn geweest voor ieder voorwendsel om de Openbaring niet tot onderwerp van hun studie te maken. Maar Christus heeft hier door Zijn dienstknecht Johannes verklaard wat er in de laatste dagen zal zijn, en Hij zegt: ‘Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren wat daarin geschreven staat.’ Openbaring 1:3.”

“‘Dit is het eeuwige leven,’ zei Christus, ‘dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.’ Johannes 17:3. Waarom beseffen wij de waarde van deze kennis niet? Waarom gloeien deze heerlijke waarheden niet in ons hart, beven zij niet op onze lippen en doordringen zij niet ons gehele wezen?”

„Door ons Zijn woord te geven, heeft God ons in het bezit gesteld van elke waarheid die voor onze zaligheid wezenlijk is. Duizenden hebben water geput uit deze bronnen des levens, en toch is de voorraad geenszins verminderd. Duizenden hebben de Heere voor zich gesteld, en door te aanschouwen zijn zij veranderd naar hetzelfde beeld. Hun geest brandt in hen wanneer zij spreken over Zijn karakter, terwijl zij vertellen wat Christus voor hen is, en wat zij voor Christus zijn. Maar deze onderzoekers hebben deze grootse en heilige onderwerpen niet uitgeput. Nog duizenden meer kunnen zich wijden aan het werk om de verborgenheden der zaligheid te doorvorsen. Naarmate men stilstaat bij het leven van Christus en het karakter van Zijn zending, zullen stralen van licht bij elke poging om de waarheid te ontdekken helderder doorbreken. Elk nieuw onderzoek zal iets openbaren dat dieper boeit dan wat tot dusver is ontvouwd. Het onderwerp is onuitputtelijk. De studie van de menswording van Christus, van Zijn verzoenend offer en van Zijn middelaarswerk zal het verstand van de ijverige onderzoeker bezighouden zolang de tijd zal duren; en bij het opzien naar de hemel met zijn ontelbare jaren zal hij uitroepen: ‘Groot is de verborgenheid der godzaligheid.’”

“In de eeuwigheid zullen wij datgene leren wat, indien wij de verlichting hadden ontvangen die het hier mogelijk was te verkrijgen, ons verstand zou hebben geopend. De onderwerpen van de verlossing zullen door de eindeloze eeuwen heen de harten, de geesten en de tongen van de verlostten bezighouden. Zij zullen de waarheden verstaan die Christus ernaar verlangde aan Zijn discipelen te openbaren, maar die zij door gebrek aan geloof niet konden vatten. Voor eeuwig en altoos zullen nieuwe inzichten in de volmaaktheid en heerlijkheid van Christus verschijnen. Door de eindeloze eeuwen heen zal de getrouwe Huisheer uit Zijn schat nieuwe en oude dingen voortbrengen.” Lessen uit het leven van alledag, 132–134.